

EVER
Mine ÖRÖKKÉ az enyém

HONEY MOUNTAIN

EVER
Mine ÖRÖKKÉ az enyém

LAURA PAVLOV

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Laura Pavlov: *Ever Mine – Honey Mountain Series, Book 2*
First published independently in 2022

Fordította
Tamás Paulina

Szerkesztette
Kálmán Emese

Borítóterv
LJ Anderson, Mayhem Cover Creations

ISBN 978-963-636-503-5

Minden jog fenntartva

© Laura Pavlov 2022
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Tamás Paulina 2025

Jennifer DeJong,
meg sem tudom köszönni minden támogatásodat onnan
kezdve, hogy az első olvasóm voltál, a leggyönyörűbb
könyvismertető írásáig és az idővonal végigbeszéléseig.
De ami a legfontosabb, köszönöm, hogy olyan csodálatos
barátom voltál. Annyira hálás vagyok érte! Persze, Hawk
teljesen a tiéd (nyugi, nem feledkeztünk el rólad, Gray!),
úgyhogy azt gondoltam, ez lesz a tökéletes könyv, amely
elmondhatja neked, mennyire szeretlek és becsüllek!

XOXO

A könyv fikció. A nevek, a karakterek, a helyek, a márkák,
a média- és egyéb események vagy a szerző képzeletének szülöt-
tei, vagy fiktív módon használatosak. Minden konkrét, élő vagy
holt személyhez, eseményhez vagy helyhez való hasonlatosság
csakis a véletlen műve.

Laura Pavlov

egy

...

Everly

VETETTEM egy utolsó pillantást a házra, harmadszor is összehajtottam az odavetett takarót a kanapén, és elfújtam a gyertyát a pulton, mert nem akartam, hogy úgy nézzen ki, mintha túlságosan igyekeznék. Aztán újra meggyújtottam, mert jó illatnak kellett lennie itt bent. *Végül is profi vagyok.*

A mesés ház, amit a San Francisco Lions bérelt számomra, amíg a sztárjátékosukkal, Hawk Maddennel dolgozom, egészen lenyűgöző volt. Egy három hálószobás farmház a városban, ahol felnőttem, Mézhegyen. Ami azt illeti, ez az a város, ahol Hawk és én is felnőttünk.

Ahol szerelembe estünk.

Ahol elvesztettük egymással a szüzességünket.

Ahol szakítottunk.

Elkalandoztam a tárgytól.

A házhoz egy különálló vendégház is tartozott a birtonkon, ahol jelenleg a húgom, Dylan lakott. A bébi-húgom,

Ashlan jött és ment ezen a nyáron, mert ösztöndíjas volt a főiskolán, de amikor itt volt, vagy nálam lakott, vagy az apánk házában, ami nem esett messze innen.

Úgy tűnt, a Lions kész nagy pénzeket költeni rám, mivel átmeneti munkát kínáltak számomra a következő pár hónapra, ami a sportszezonon kívül esik, sőt fél évnyi lakbért is kifizettek nekem előre.

Csa-csing – vagyis csendült a pénztárgép.

Olyan ajánlat volt, amit nem utasíthattam el. Pedig igazán el akartam, mert újra találkozni Hawkkal ennyi év után... nem tűnt olyasminek, amire készen álltam.

Nemrég végeztem ösztöndíjjal sportpszichológusként egy profi kosárlabda-csapatnál messze, keleten, és ideje volt munkát találnom. Tekintve, hogy nem akadt más ajánlatom, plusz egy szekérderéknyi pénz meg egy ingyen ház járt vele, nos, ezt lehetetlenség volt visszautasítani. Még akkor sem, ha csak ideiglenes munka.

És még akkor sem, ha Hawk Maddennel kell dolgoznom.

Hayes edző, a Lions vezető edzője állítólag fontolgatta az ötletet, hogy teljes időben alkalmazzanak, de ez attól függ majd, hogyan boldogulok Maddennel. A sportpszichológia volt a szenvedélyem, mert mindig lelkes sportrajongó voltam, és a sportolók mentális állapota a kezdet kezdetétől foglalkoztatott. De egyelőre nem minden sportágban volt világos, hogy a sportolók mentális állapota mennyire fontos a teljesítményük szempontjából.

Hawkot közvetlenül azután szerződtették a NHL-be (vagyis az észak-amerikai profi jégkorongligához), hogy elvégeztük a gimnáziumot. Majdnem kilenc éve, hogy a Lions

kiszúrta őt magának, és azóta kétszer is megnyerték a Stanley Kupát. De bizonyos sérülések, valamint a Hayes edző szerinti átmeneti kiégés miatt szerették volna, hogy segítsék Hawknek visszatérni a játékhoz. Ám ahhoz, hogy ez működjön, ugyanilyen fontos volt, hogy én is képes legyek józanul gondolkodni. Kihívás lesz számomra Hawk mellett profiként viselkedni – de biztos voltam abban, hogy ezt meg tudom oldani.

Megszólint az ajtócsengő, a helyére simítottam a hajamat, és egy utolsó pillantást vetettem a nappaliban levő tükörbe az ajtó felé menet. Említettem már, hogy a ház bútorzata egyenesen egy tévés lakásfelújító műsorból származott?

Mély lélegzet.

Sok éve már, hogy utoljára személyesen találkoztam Hawkkal. De mivel a srác szerepelt az összes létező sportmagazinban, számtalan interjút láttam vele a tévében ebben az időszakban. Követtük egymást a közösségi médiában, habár sosem kommenteltünk egymás posztjai alá. Ő már nagy névnek számított a sportvilágban, és egy sor híres modellel és színésznővel hozták kapcsolatba; le is tiltottam, mert más nőkkel együtt látni őt még ennyi év után is fáj.

Most a személyi edzője, Wes társaságában jött, hogy vele is találkozzak, és kidolgozhassunk egy olyan menetrendet a közös munkához, ami mindenkinek megfelel. Nem tudhattam, mennyi időre lesz szükség, mivel Hayes edző nem sok mindent osztott meg velem a terveiből.

Az ajtók üvegből voltak, ami lehetővé tette, hogy természetes fény árássza el a helyiséget, de ami még fontosabb,

azt is, hogy egy pillantást vessek Hawkra, mielőtt kinyitom az ajtót.

Elakadt a lélegzetem, ahogy megláttam. Zöld szeme az enyémet fürkészte az üvegen át, és én próbáltam lenyugtatni a légzésemet. Aztán ajtót nyitottam.

– Ever – duruzsolta. A pasasnak a kisujjában is több báj volt, mint bármelyik másik férfiban. Már fiúként is... mindig megvolt benne az az extra, amivel bárkiről levarázsolta a bugyit, aki a közelébe került.

És az általában én voltam.

Mindig Evernek hívott, és évekig hozzátette: *az enyém*.

Mivel a nevemben szerepel az „örökké”, ez annyit jelentett: *örökké az enyém*.

– Helló. Jó újra látni téged. – Megköszörültem a torkomat, mert a hangom nyersen és rekedtesen hangzott, és végigmértem az idősebb fickót, aki mosolyogva állt mellette.

– Azt hiszem, azért fogadtak fel téged, hogy gatyába rázz, mi? Úgy gondolod, képes leszel a feladatra? – kérdezte Hawk, miközben megpuszilta az arcomat, és nekem össze kellett szorítanom a combomat az érintésére.

Hát ez meg mi a kurva élet akar lenni?

A férfiak általában nem voltak rám ilyen hatással. Legalábbis tizenéves korom óta nem, és úgy nem, mint ő. Nos, akkor még inkább csak fiú volt, most meg már határozottan egy férfi.

Egy érett férfi.

Magabiztos, szexi, izmos fickó, akinek menta-, bergamott- és nyírfaillata van.

Érzékeny vagyok az illatokra, mindig is az voltam. És a denevérérzékeim most kiakadtak, mert édes jó Istennem, eszméletlen jó illata volt.

Mint a szexnek és az önérzetnek és a sikernek.

Öhm... helló... neked itt profinak kellene lenned.

Egek. Az eltelt pár évet profi sportolók társaságában töltöttem el, és mindig képes voltam megőrizni az önuralmammat. Mi a bánat van ebben az emberben, amitől azonnal elvesztettem az összes realitásérzékeimet?

A Hawk mögött álló férfi megköszöri a torkát, aztán mellé lépett.

– Helló, Everly. Azt hiszem, együtt fogunk dolgozni. Én Hawk edzője vagyok, Wes Scout – mondta, és a kezét nyújtotta.

Kezet fogtunk, és ő körülnézett a házban.

– Örülök, hogy találkoztunk – mondtam.

– Basszus. A hölgy sokkal szebb helyet kapott, mint én, hogy a McMansion, amit a te segged alá toltak, már ne is említsük – jelentette ki Wes, és Hawk elnevette magát.

– Azt hiszem, szerintük a fejemnek több kezelésre van szüksége, mint a testemnek – felelte, és a tekintete egy pillanatra sem hagyta el az enyémet. – Oké, azt akartam, hogy ti ketten találkozzatok, átbeszéljétek az időbeosztásunkat, aztán Wes mára végzett. Ma reggel már megvolt a rendes edzésünk, és máris túlórázik.

– Ó, oké. Nos, én a te rendelkezésedre állok, úgyhogy a ti időbeosztásokhoz alkalmazkodom – vontam meg a vállam.

Arra gondoltam, hogy szemérmetlenül sok pénzt fizetnek nekem a következő két hónapban, úgyhogy erre kellett

koncentrálnom. Amire neki szüksége van, arra elérhető leszek.

Nos, nem mindenre, amire neki szüksége van. Hacsak nincs rá mindkettőnknek szüksége.

Ó, szent egeeeeeek! Verd már ki a fejedből ezt a sok szart!

Bevezettem Hawkot és West a konyhába, és egy-egy pohár vizet tettem eléjük, mikor leültek az asztalhoz. Kidolgoztunk egy időbeosztást, ami lehetővé tette, hogy Wes naponta két edzést tartson Hawkkal, amelyekhez többnyire én is csatlakozni fogok mint megfigyelő. Ugyanakkor minden nap kettesben is dolgozunk majd Hawkkal. Ők hetente hét napon át tartottak edzéseket, mert hát a jelek szerint, ha valaki negyvenmillió dolláros szerződést ír alá öt évre szólóan, akkor minden áldott nap edz.

A pokolba, én is edzenék mindennap akár százezer dollárért is... csak mondom.

Hawk ugyan nem említette nekem a szerződését, de Hayes edző igen. Arra akarták rávenni őt, hogy náluk játsszon még egy évig, és erre az egy szezonra szédítő, tízmillió dolláros szerződést kínáltak neki. Az edző határozottan így akarta a tudtomra adni, mennyire számítanak a sztárjátékosukra. És úgy tűnik, ez egyben köztudomású tény is volt, habár én nem követtem figyelemmel az NHL-játékosok fizetését. Feltételeztem, hogy majd úgyis megtudom, ki mennyit keres a sportok világában, mert minél több a fizetésük, annál valószínűbb, hogy valahol engem is alkalmazni fognak.

Wes felállt. Úgy saccoltam, a negyvenes évei elején járhat, nagyon fitt volt, termetre sokkal kisebb Hawknál, és enyhén feszélyezetten viselkedett.

– Nos, rendben. Akkor én most elugrom a boltba, és aztán majd rátok telefonálok, hogy hogy mentek a dolgok.

– Köszí, pajtás. Holnap találkozunk – biccentett Hawk.

Felálltam, és kikísértem West az ajtóhoz, miközben Hawk ott maradt az asztalnál, és a vizét kortyolgatta.

– Örülök, hogy találkoztunk. Köszí, hogy eljött – mondtam Wesnek.

– Rengeteg dolgunk lesz, Everly, és ennek nagy része most a maga vállára nehezedik – mondta halkán, és mögém pillantott, hogy biztos legyen benne, Hawk nem hallja. – A srác egy buldog, de elveszített valamennyit a benne lévő tűzből, és az az érzésem, hogy ez jórészt az ebben a sportban előforduló mindenféle kavarnak köszönhető, nem annak, ami a fejében van. De mindenki abban reménykedik, hogy maga majd feléleszti benne azt a tüzet.

Rábólintottam. Én azért voltam ott, hogy biztosítsam, Hawk majd a játékára összpontosít, és az önbizalma sértetlen marad. Hogy a legjobb képességei szerint fog versenyezni. Ha tényleg elveszítette a lelkesedését, a játék iránti szenvedélyét, vagy gondja van azokkal az emberekkel, akikkel együtt dolgozik, az egy egészen más történet.

– Beszélek vele ma, és elgurítjuk a lasztit – mondtam.

– Találkozunk holnap az edzésen – mondta Wes, felszegve az állát.

Becsuktam mögötte az ajtót, és visszamentem a konyhába. Hawk a telefonját bámulta, és éppen írt valamit.

Talán a barátnőjének.

Megköszörültem a torkomat, hogy észrevegye, visszajöttem.

– Helló – mondta, és a szája sarkában mosoly bujkált. amitől megdobbant a szívem.

– Helló – mondtam, és leültem vele szemben.

– Jó, hogy látlak, Ever. Hiányzott már a tekintet, ami mindig átlátott a baromságaimon, és az okos szád, ami előszeretettel kérte rajtam számon őket.

Hawk sötét haja vad, kócos lobonc volt a feje körül, zöld szemét sötét pillák árnyékolták, amiket mindig irigyeltem tőle. Éles vonalú állán épp csak annyi borosta nőtt, hogy állatira szexi legyen tőle. Magas volt, és arányos testű, épp a megfelelő mennyiségű izomzattal, és küzdenem kellett, hogy a jelenlétében visszanyerjem a lélegzetemet.

Mint mindig.

– Felteszem, nem kell túl sokat iparkodnod mostanág, mi?

– Nem, nem különösebben – vigyorgott, és el tudtam képzelni, hogy a lányok egyenesen a lába elé dobják a bugyijukat.

A ceruzámért és az iPademért nyúltam, amit az asztalon tartottam. De Hawk rátette a kezét az enyémre.

– Nem, Ever. Nem azért egyeztem bele a veled való munkába, hogy pszichoanalizálhass. Még ne készítsünk jegyzeteket. Évek óta nem láttuk egymást, és én kurvára szeretnék normálisan beszélgetni veled anélkül, hogy

a mikroszkóp alatt kellene éreznem magamat. Ezért akartam Mézhegyre jönni. És veled dolgozni.

Bólintottam, kissé lehűtött a hangjában hallható él. Hawk mindig nagyon magabiztos és laza srác volt, de most feszültség is lapult amögött a gondtalan hozzáállás mögött, amit általában előszeretettel mutatott a külvilágnak.

– Rendben. Akkor mondd el nekem, miért egyeztél bele, hogy velem dolgozz. – Eloltam az útból az iPademet.

– Mert megbízom benned. Még akkor is, ha annakidején összetörted a szívemet. – Nevetett. De volt valami más is ennek a nevetésnek a mélyén. Harag. Sebzttség. Talán csalódás is. – Tudom, hogy ki vagy.

Nagy levegőt vettem, és megráztam a fejemet.

– Aligha törtem össze a szívedet. És ha mégis, az biztos, hogy gyorsan felépültél belőle.

Nos, ez nem volt professzionális. De ha el akartam jutni ehhez az emberhez, akkor az egyenlőség talaján kell állnunk. Volt egy személyes közös történetünk. Nem tehattünk úgy, mintha nem lett volna. Úgyhogy ezen most túl kellett esnünk.

Egyik kezével megdörzsölte az arcát, aztán zöld szeme az enyémbe mélyedt.

– Nem mondhatnám. De túléltem. Ez az, amit csinállok. De mint jeleztem, tudom, hogy te ki vagy. Úgy vélem, hogy ha van ember, aki rendbe tud hozni engem, az te vagy.

– Miért gondolod? – kérdeztem, és elfojtottam a könyncimemet, amelyek kicsordulni készültek. Nem vártam, hogy ennyi érzés áraszt el csupán attól, hogy látom ezt az embert.

De az, hogy ott ültem vele az asztalnál, minden régi érzésemet visszaidézte.

Hawk Madden volt életem első szerelme, és sajnálatos módon egyben az utolsó is. De ez megfelelt nekem így. A szerelem határozottan túlértékelt érzület.

Nagyszerű életem volt. Mesés karrierem, amiért keményen megdolgoztam. Családom: apám és négy húgom, akiket imádtam.

Bőven kivettem a részemet abból is, hogy jóvágású pasikkal járjak, bár sosem hagytam, hogy egy-egy ügy túl komollyá váljon. Nekem ez bevált.

– Azért – felelte Hawk –, mert te emlékszel rám még azelőttől, amikor mindez elkezdődött. Mielőtt olyan ember lett belőlem, aki egy tonnányi szaros felelősséget visel. Úgy gondoltam, hogy ha már egyszer összetörtél, a legkevesebb, amivel tartozol, hogy össze is raksz.

Hawk hátradőlt a székén, és a karját keresztbe fonta a mellén. Az én szememből pedig kicsordult az első könny, és lefolyt az arcomon.

Azért kerültem őt annyi évig, mert nem akartam halani ezeket a szavakat.

Mert az volt az igazság, hogy mindkettőnk szívét összetörtem.

És mindketten túléltek.

Most már csak azt kellett túlélnem, hogy ismét a közéletben vagyok.

– Ez nem igazságos – mondtam, és megtöröltem az arcomat, aztán hátralöktem a hosszú hajamat a vállam mögé, és igyekeztem összeszedni magamat.

– Ki mondta, hogy az élet igazságos, Ever?

– Én azt mondanám, hogy jól megy a sorod, Hawk. Tízmillió dolláros, egy évre szóló szerződést kínálnak neked, mindezt azok után, hogy az NHL legnagyobb játékosfizetését kaptad öt éven át. És számtalan gyönyörű, híres nővel hoztak téged kapcsolatba az évek alatt. Én úgy vélem, te remekül megoldottad az életedet.

– Te rajtam tartod a szemedet? – hajolt előre, és felvonta az egyik szemöldökét.

– Ó, ne áltasd magadat. Elég nehéz téged kikerülni. Minden tele van a fotóiddal, a magánéleted pedig közismert.

– Hokijátékos vagyok, nem Brad Pitt. Annak utána kellett keresned, ha tudni akartad, mi zajlik a magánéletemben. – Az ajka megrándult, és én félrenéztem. – Kerültél engem az évek alatt, úgyhogy azt gondoltam, nem érdekel, mi történik velem.

Megint ránéztem, mert amennyire fájdalmas volt számomra ez a beszélgetés, meg is nyugtatott. Éveken át gondolkodtam ezen az emberen, most pedig itt voltunk ketten.

– Nem kerültelek – hazudtam.

– Ugyan már! Tényleg ezt fogjuk csinálni? Valóban segíteni akarsz nekem? – kérdezte, és rákoppintott az asztalra.

– Természetesen.

– Akkor kezdjük az igazsággal. Te elhagytál engem, és aztán évekig kerültél. Ha azt akarod, hogy beszélgessek veled, legalább ennyit kurvára el kellene ismerned.

– Jól van – bólintottam. – Igen, kerültelek. De majd beszélned kell nekem arról, hogy mi megy végbe az életedben jelenleg, mielőtt továbblépünk. Áll az alku?

– Áll. – Kinyújtotta felém a kezét, és én megráztam.
– Ez most olyan fájdalmas volt?

– Öhm, bizonyos értelemben. Igen.

Felröhögött.

– Mára ennyi elég. Holnap találkozunk. A telefonszámom még a régi?

– Jaja – bólintottam.

A telefonszámom ugyan nem változott, de ő évekig nem hívott fel.

– Majd megírom, mikor jövök érted holnap – mondta, és ezzel egyenesen kísértált az ajtón.

Sosem vártam, hogy ez majd könnyű lesz.

De azt hittem, legalább a szívemet majd egy darabban tarthatom.

És ebben a pillanatban erősen kételkedtem abban, hogy ez lehetséges lesz.

Mert Hawk Madden még mindig túl sok darabkáját tartotta magánál.